

ΒΙΟΣ & ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τῆ 21ῃ Ἰανουαρίου. Ἐλήφθη ἐκ τοῦ

ΝΕΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Τοῦτος ὁ θαυμάσιος καὶ ὄντως νέον φυτὸν Νεόφυτος, τὸ οὐράνιον δένδρον ἀειθαλὲς καὶ εὐκαρπον, ἐβλάστησε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν Βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Τυράννων, ἀπὸ πλουσίους, καὶ εὐσεβεῖς, καὶ εὐγενεῖς γονεῖς γεννηθεὶς εἰς τὴν Νίκαιαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Θεόδωρος, καὶ Φλορεντία ἡ Μάννα του ὅστινες ἦσαν καὶ οἱ δύο ζηλωταὶ καὶ ἐνάρετοι, τοὺς ὁποίους ὁ παῖς μιμούμενος, ἔχοντας αὐτοὺς ἀγαθὸν ὑπόδειγμα, ἐπρόκοψεν εἰς τὴν πολιτείαν θαυμασιώτατα καὶ ἔγινε παδιόθεν ἐνάρετος, προμηγύων τὴν ἐσομένην κατάστασιν, ὅπου ἔμελλε νὰ ἀποκτήσῃ ἕως τὸ ὕστερον· καὶ ἐμίσα πολὺ τὴν ὑπερηφανίαν καὶ καύχησιν· ὅθεν δὲν ἤθελε προσῶς νὰ ἀνταμώνεται μὲ κενοδόξους παῖδας καὶ ἀφρονας, ἀλλὰ μόνον μὲ ὁμοίους αὐτῷ ταπεινόφρονας, τοὺς ὁποίους ἐσπλαγγνᾶτο πόλλάκις, καὶ τοὺς ἐμοίραζε τὸ ψωμί, ὅπου τοῦ ἔδιδαν οἱ γονεῖς διὰ ζωοτροφίαν καὶ πόρευσίν του καὶ ἔμενεν αὐτὸς πολλαῖς φοραῖς πεινασμένος διὰ νὰ χορτάσῃ ἄλλους ὁ τρισμακάριος· τοιοῦτος ἦταν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὁ πεφωτισμένος Νεόφυτος.

Ἄλλὰ πῶς νὰ εἰπῶ τὸ ἀπόρρητον ἐκεῖνο διήγημα, καὶ θαυμάσιον, ὅπου ἔκαμεν ὁ ἀείμνηστος εἰς τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς ἡλικίας του, παρόμοιον τοῦ Μωσαϊκοῦ τερατουργήματος; ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐκτύπησε τὴν πέτραν, καὶ εὐγῆκεν ὕδωρ γλυκύτατον· οὗτος δὲ ὁ καλὸς νεανίας Νεόφυτος ἔχοντας εἰς τὴν συνοδίαν του καὶ ἄλλα παιδιά ἔκαμε προσευχὴν εἰς τὴν πόρταν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἦτον χρόνων ἐννέα, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν καὶ σύνεσιν ἦτον γέροντας· ἔπειτα ἐκτύπησε μὲ τὸν δάκτυλόν του ἓνα λίθον, καὶ παρευθὺς (ὡς τῆς ἀπειρου σου Λόγε δυναμῶς) ὡσπερ νὰ ἦτον ἐκεῖ καμμία βρύσις σφαλιωμένη, καὶ τότε τὴν ἀνοίξε, καὶ εὐγῆκε νερὸν καὶ γάλα τόσον ἄμετρον, ὅπου ἔφθασε καὶ ἐχόρτασαν ἀναρίθμητοι· καὶ τὸ ποτὸν ἐκεῖνο ἦτον ἐξαίσιον, ὅτι ἐχόρταινε τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ ὅσα παιδιά τὸ ἐπιον, δὲν ἔτρωγαν ἄλλην τροφήν, οὔτε ἐπεινοῦσαν ὀλότελα. Ὁ δὲ γνωστικὸς ὄντως καὶ ταπεινόφρων Νεόφυτος δὲν ἐκενοδόξησεν εἰς τοιαύτην θαυγατουργίαν ἐξαίσιον, οὔτε μισθὸν ἄλλον τῆς εὐποιίας ταύτης ἀπὸ τοὺς παῖδας ἐζήτησεν, εἰμὴ μόνον νὰ μὴ ὁμολογήσουν τινὸς τὸ γενόμενον. Ἄλλὰ ὅσον αὐτὸς ὁ ἀείμνηστος ἐσπούδαξε νὰ κρύβῃ τὴν ἀρετὴν, τόσον ὁ Κύριος ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ πανταχοῦ περιβόητον· καὶ ἀπεκάλυψε τὸ κεκρυμέ-

νον καὶ ἀγνωσούμενον, καὶ εἶδεν ἡ Φλορεντία θαυμάσιον ὄνειρον· τὸ ὁποῖον ἐφανέρωσεν τὴν ἀρετὴν τοῦ παιδός, καὶ τὰ ἐξαίσια αὐτοῦ κατορθώματα· ἡ γοῦν Μήτηρ ἐθαύμαζε μὲν εἰς ἐκεῖνα ὅπου εἶδεν εἰς τὸ ὄραμα, ἀμὴ δὲν ἐπίστευσε νὰ εἶναι ἀληθινόν, ἀλλὰ φάντασμα, καὶ ἐδέετο τοῦ Κυρίου μὲ δάκρυα, ταῦτα λέγουσα. Δέσποτα Θεέ, ὅπου γινώσκεις πρὶν νὰ γένουν ὅλα τὰ πράγματα, καὶ προσορῖεις καὶ γίνονται, ἀποκάλυψόν μου τὸ ὄραμα, νὰ καταλάβω τὴν τούτου ἔνοιαν, διὰ νὰ ἐγνωρίσω τοῦ τέκνου μου τὴν μέλλουσαν προκοπὴν. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσε τῆς αἰτήσεως, ὁ ποιῶν θαυμαστά καὶ παράδοξα, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ εἰς τῶν παιδευομένων ὠφέλειαν, καὶ κατελοῦσα μία περιστερά, ὅπου εἶχεν ὄντως καὶ ἀληθέστατα περιηργυρωμένας τὰς πτέρυγας, καὶ χρυσᾶ τὰ μετάφρενα, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Νεοφύτου, καὶ πετοῦσα τριγύρου τῆς κλίνης, ὅπου αὐτὸς ἐκαθέζετο ἐκάθησε. Ταῦτα ἡ Φλορεντία βλέπουσα ἐθαύμασε, καὶ ἐβεβαίωθη, ὅτι ἡ περιστερά ἐκεῖνη δὲν ἦτον ἀπλῶς πετεινὸν ἄλογον, ἀλλὰ θεϊκὴ ἐπαγγελία καὶ ἐπιφοίτησις· ὅθεν ὡσπερ νὰ ἦτον φύσις λογικὴ, τὴν ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν εἰς τὴν κλίνην τοῦ νέου ἐκάθισεν; ἥτις μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν (ὡς τοῦ θαύματος) ἀπεκρίνατο λέγουσα, τὸ ἅγιον Πνεῦμα μὲ ἔστειλε, νὰ περισκέπω τὴν κλίνην τοῦ Νεοφύτου, νὰ διώκω πᾶσαν ἐπιβουλήν ἀπὸ λόγου τοῦ ἔξωθεν, καὶ νὰ φυλάγω τὴν στρωμνὴν του ἀγνήν καὶ ἄμωμον. Ἡ δὲ Φλορεντία ἀκούσασα αὐτὴν τὴν θείαν φωνὴν, καὶ ἐκπλαγῆστα ἐπλήγη τὴν ἀρῆστον ἐκεῖνην λάμπιν μὴ ὑποφέρουσα· καὶ ὡσπερ νὰ τῆς ἤθελε κτυπήσῃ μεγάλη βροντὴ, ἔταράχθη, καὶ πίπτουσα εἰς τὴν γῆν ἐξεφύχησεν· ὅτι νομίζω νὰ εἶδε καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων τὴν ἄμετρον λάμπιν καὶ μεγαλειότητα δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἔμεινεν ἄπνους καὶ ἄφωνος· εὐρόντες οὖν αὐτὴν ἀπεθαμμένην οἱ γείτονες, καὶ μὴ ἠξεύροντες τὸ μέλλον θαυμάσιον, ἠτοίμαζον τὰ ἐντάφια. Ὁ δὲ Νεόφυτος δὲν ἐλυπήθη ποσῶς τῆς μητρὸς τὸν θάνατον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχαίρετο, καὶ δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνταφιάσωσι λέγωντας· ἀφεῖτε τὴν ἕως νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ πατέρας μου. Τότε τὶς ἀνθρώπος φίλος τοῦ Θεοδώρου, πρῶτος τῆς συγχλήτου, τὴν κλῆσιν Λιβᾶδιος, τοῦ ἐμήνυσε τῆς γυναικὸς τὸν ἐξαφνικὸν καὶ ἀπροσδόκητον θάνατον· ὅστις ἦτον εἰς ἓνα χωράφιον, καὶ ὡς ἤκουσε τὸ ἄχαρον μῆνυμα, ἔτρεχε πρὸς τὴν πόλιν μὲ πολλὴν ἀθυμίαν καὶ χύσιν δακρύων ἀνείκαστον, τὸν ὁποῖον ἐπροϋπήνησε ὁ Λιβᾶδιος, καὶ τὸν ἐπαρηγόρα νὰ μὴ πικραίνεται. Ὁ δὲ Νεόφυτος ὅταν τὸν εἶδε πῶς ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὐγῆκε, καὶ λέγει του· μὴ λυπηθῆς, Πάτερ, πῶς ἀτελεύτησεν ἡ μήτηρ μου, ὅτι καλὰ καὶ φαίνεται εἰς τοὺς περιεστῶτας νεκρά, ἀλλὰ ἐγὼ δύναμαι νὰ τὴν ἀναστήσω μὲ τὴν θείαν βοήθειαν· μετὰ ταῦτα ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν νεκράν, λέγωντας· ἔγειρε μήτηρ, ὅτι ὅσον ἤθελεν ὁ Κύριος ἐκοιμήθης. Τότες ἡ νεκρά (ὡς ἐξαισίου τερατουργήματος) θαύματι, καὶ φοβικῇ συνέχομαι συλλογιζόμενος, ὅτι πρὸ τῆς θείας σαρκώσεως ἦτον ὁ ἄδης φοβερός καὶ ὁ θάνατος ἀπαράιτητος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀθανάτου ἐθανατώθη ὁ θάνα-

τος, και εκαταφρονήθη ὁ ἄδης, και τὸν αἰχμαλωτίζουν γυναῖκες και νήπια, και λαμβάνουν τὰς ψυχὰς ὅσας βούλονται, καθὼς και ἡ ψυχὴ τῆς Φλορεντίας ὑπέστρεψεν) ἀνεστάθη, και ὡς ἐξ ὕπνου ἐγεγερθεῖσα ἐδιηγεῖτο τὴν ὀπτασίαν πρὸς τὸν Θεόδωρον· και ὅταν ἄρχισε νὰ λέγῃ διὰ τὴν περιστεράν, τὴν εἶδασιν ἅπαντες ἐπάνω εἰς τὸ στρώμα τοῦ Νεοφύτου· τὸν ὁποῖον ἐπρόσταξε, ὡσερ ποτε και τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν γῆν αὐτοῦ και συγγένειαν ν' ἀκολουθήσῃ πρὸς τὴν ἀληθινὴν γῆν, και ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ταύτην δὲ τὴν φωνὴν ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖ τὴν ἤκουσαν· ἀμὴ μόνον οἱ εὐσεβεῖς τὴν ἐπίστευσαν, ὅπου ἦσαν συνειθισμένοι νὰ βλέπουσι τοιαῦτα θαυμάσια· ὅθεν και τὸν Νεόφυτον ἐπιχαίροντο και τὸν ἐφίλου γλυκύτατα. Οἱ δὲ τυφλοὶ, και ἀσύνετοι ἔλληγες μαντεῖαν ἔλεγον τὰ Θεῖα θαυμάσια· πλὴν τινὲς και ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἦσαν γνωστικοί, και καλόγνωμοι μετανοήσαντες ὑπέστρεψαν ἀπὸ τὴν προτέραν πλάνην και ἐβαπτίσθησαν. Ὅταν οὖν ἦτον δέκα χρόνων ὁ θαυμαστὸς Νεόφυτος, τοῦ ἦλθε πολὺς πόθος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον· τοῦτο εἶναι ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας ἐρημητικὸν και θαυμάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο ἐπίγειοι Ἄγγελοι και ἄνθρωποι ἀγιώτατοι· ὡς εὐγῆκεν οὖν ἀπὸ τὴν πόλιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἰδοὺ και ἡ περιστερὰ ὄδηγοῦσα τὸν νέον, και περιέπουσα, τοῦ ἐμῆνευε τὸν δρόμον, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ ὄρος· και ἀπ' οὗ ἐγύρισε ὅλα τὰ κελλία σχεδὸν τῶν Πατέρων, και ἐπῆρεν ἀπὸ καθ' ἓνα ψυχικὴν ὠφέλειαν, ὑπῆγεν εἰς ἓνα ὑψηλὸν τόπον, ὅπου ἦτον πέτρα μετέωρος, και εἰς αὐτὴν μία κουφομάδα ὡς σπήλαιον· εἰς ταύτην εἰσῆλθεν ἡ ὄδηγος περιστερὰ πρότερον, και ὕστερα ὁ Νεόφυτος, και εὐρίσκοντας μέσα ἓνα φοβερότατον λέοντα (ὅπου ἦτον ἰκανὸς νὰ ἐκφοβήσῃ ἓνα στρατόπεδον ἀναριθμητον, νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους νὰ φύγουν ἐντρομοὶ) δὲν ἐδειλίασε ὀλίγελα, ἀλλὰ ἐπίασε τὸ θηρίον ἀπὸ τὰς τρίχας, λέγωντας· φθάνει σε ὅσον καιρὸν ἐκατοίκησες ἐδῶ, και δός μοι τὸν οἶκόν σου, και ὑπάγε νὰ εὐχῆς ἄλλου ποθὲς οἰκητήριον, ὅτι οὕτως ἐπρόσταξε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Τότε τὸ θηρίον ὥστερ νὰ ἦτον λογικὸς και γνωστικὸς ἄνθρωπος (ὁ τοῦ θαύματος) ἠγγέρθη ὄρθιον, και ἐφίλησεν εἰς τὸ στήθος τὸν Ἅγιον και εἰς τὴν κεφαλὴν κύκλωθεν με πολλὴν πραότητα· ἔπειτα ἀνέλιχε με τὴν γλῶσσαν τοὺς πόδας του, και ἐσπόγγισε τὸ χῶμα ἐπιμελῶς, και κλίνας τὴν κεφαλὴν ἔκαμε σχῆμα, ὡσερ νὰ ἔλεγε συγχώρησον και ἀνεχώρησε διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ πρόσταγμα· ἔκαμεν οὖν ἐκεῖ ὁ Νεόφυτος ἓνα χρόνον με ἄρτον οὐράνιον τρεφόμενος, και με Πνεῦμα θεῖκόν στηριζόμενος, ὅτι καθ' ἑκάστην ἤρχετο ἅγιος Ἄγγελος και τοῦ ἔφερε τὴν διατεταγμένην τροφήν· και εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου με τὴν τροφήν τοῦ ἔδωκεν ἓνα βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γραμμένα ταῦτα τὰ λόγια.

ΑΓΙΟΣ, ΑΓΙΟΣ, ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΒΒΑΘΘ. ΤΑΔΕ ΠΡΟΣΤΑΣΣΩ ΕΣΕΝΑ ΤΟΝ ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝΤΕΛΛΟΜΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΣΟΥ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ· ΛΟΙΠΟΝ ΑΦΕΣ ΤΟ ΟΡΟΣ, ΚΑΙ ΥΠΑΓΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΣΟΥ ΝΑ ΓΗΡΟΤΡΟΦΗΣΗΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΣΟΥ. ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΤΟΥΣ ΕΝΤΑΦΙΑΣΗΣ ΣΤΡΕΨΟΥ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΕΜΕ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ γραφόμενα. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀκούσας πῶς τὸν ἐπρόστασε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ὄρος, ἐπικράνθη, ὡσερ νὰ ἐμίσειεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον· και πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν εἰς τὴν διάνοιαν νὰ ὑπάγῃ ἢ νὰ μείνῃ· ἔπειτα συλλογιζόμενος, πῶς εἶναι μέγας τῆς ἀπειθείας ὁ κίνδυνος, και ὅτι δὲν εἶναι πρόπον νὰ παρακούσῃ τὸ θεῖον πρόσταγμα ἐκατέβῃ ἀπὸ τὸ ὄρος, ἐλπίζοντας εἰς τὸν Κύριον νὰ οἰκονομήσῃ τὰ κατ' αὐτόν, καθὼς βούλεται και εἰσῆλθε μὲν εἰς τὴν πόλιν, και ὑπῆρξεν ὅλα τὰς γονεῖς του κατὰ τὸ πρόσταγμα· ἀμὴ πάλιν τὴν ἀσκητικὴν διαγωγὴν δὲν ἄφηγεν, οὔτε ποσῶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐχώρισεν, ἀλλὰ ἔζη ἐν τῷ Χριστῷ, και ὁ Χριστὸς εἰς αὐτόν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον· και ὅταν ἐνταφίασε τοὺς γονεῖς, και ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ πρᾶγμά τους, ἀνέβῃ πάλιν εἰς τὸ ὄρος, και ἀσκήτευσεν ὡς και πρότερον, διὰ γωνίας πολιτεῖαν ἰσαγγελον. Αὐτὰ εἶναι τοῦ Νεοφύτου τὰ τῆς νεότητος κατορθώματα, και ἀσκητικὰ ἀγωνίσματα. Τώρα δὲ θὰ εἰποῦμεν τὴν ἐπιπρωτέραν ζωὴν, και τὰ μαρτυρικά του παλαίσματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἔλαβε πλουσίας ἀμοιβάς, και ἐστολίθη με δύο στέφανα τῆς ἀσκήσεως λέγω και τῆς ἀθλήσεως.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐβασίλευον ὁ Διοκλητιανὸς και Μαξιμιλιανὸς οἱ ἀντίχριστοι και εἶχασιν εἰς τὴν Βιθυνῶν Ἐπαρχίαν ἓνα σκληρὸν και ἀπάνθρωπον ἄνθρωπον, ὀνομαζόμενον Μάξιμον, εἰς τὴν ὄψιν θηριώδη, και εἰς τὴν γνώμην θηριωδέστερον· ὅς τις ἐβασάνιζε τοὺς Χριστιανούς τοσοῦτον ἀσπλαγγα, ὅπου τοῦ ἐφαίνετο μικρὰ παιδεύσεις νὰ τοὺς καιῆ, νὰ τοὺς κατακόπη εἰς λεπτὰ κομμάτια, ἢ νὰ τοὺς ὀρίπη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ ἐρεύνα εἰς τὴν πονηράν του διάνοιαν νέους τρόπους, και ἀρρήτους μηχανὰς κολάσεων, διὰ τὰ φονεῦν τὴν ψυχὴν πρὸ τοῦ σώματος ὁ παρμῖαρος· και ἄλλοι μὲν ἐνικοῦντο ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν κολάσεων, και ἐθυσιάζαν ἀναίσθητα πράγματα, προτιμῶντες (φεῦ) ζωὴν πρόσκαιρον και ἀτελεύτητον κόλασιν, ὑπὲρ βασιλείαν και ζωὴν τὴν αἰώνιον· τοὺς ὁποῖους ἐτίμα ὁ δυσσεβὴς με φθαρτὸν πλοῦτον και δόξαν εὐμάραντον· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπρόδιδαν τὰς σάρκας προθύμως εἰς διαφόρους παιδεύσεις και κολαστήρια μύρια, και ἐκαταφρονούσαν εὐδαιμονίαν πρόσκαιρον διὰ ν' ἀπολαύσουν οἱ πάνσοφοι τὴν αἰώνιον. Τότε γοῦν ἦλθεν Ἄγγελος οὐρανόθεν πρὸς τὸν Νεόφυτον, και τὸν ἐπρόσταξεν ἐκ Θεοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν περιώνυμον Νίκαιαν νὰ λάβῃ τὸ ψυχσωτήριο μαρτύριον· ὅς τις ἔδραμε προθύμως με τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου περισκεπόμενος, και ἐξωσμένος τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος· και ἐξαίφνης πηδήσας εἰς τὸ θέατρον ἤστραψεν ὡς ὁ ἥλιος και ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδαν ἐθαύμασαν, διὰ τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόμην ἀγένειος. Ὁ μὲν οὖν Τύραννος ἐνόμισεν ὅτι ἦλθε διὰ νὰ θυσιάσῃ τὰ εἶδωλα, ἔπειτα ἀκούωντάς τον, πῶς ἔλεγε τὴν ἀγνωσίαν ἐκείνων και ματαιότητα, τὸν δὲ Χριστὸν ἐκήρυττε Θεὸν ἀληθέστατον, ἐθυμώδη ὁ δαίμων, και τὸν ἐφοβέρισε νὰ τὸν παιδεύσῃ

ὠμότατα ἐὰν δὲν θυσιάσῃ τὸ συντομώτερον. Ὁ δὲ σοφὸς Νεόφυτος ἐγίνωκε λέγωντας δὲν σε φθάσει Μάξιμε ἡ ἐδική σου ἀπώλεια, ἀμὴ βιάσις καὶ τοὺς σοφοὺς νὰ συγκοινωνήσουν εἰς τὴν πλάνην σου ἀγνωστεί; Τότε ὁ Τύραννος ἐθυμώθη, καὶ ἀμελήσας τὴν κοινὴν ἀπολαύσιν (ὅπου εἶχασιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην μεγάλην πανήγυριν), ἐπρόσταξε νὰ τὸν κραμάσουν μὲ σχοινία ὀλόγυμνον, νὰ καταξέσχίζον τὰς σάρκας του, καὶ νὰ τὸν δέρνουν ἀνελεήμονα. Ἀφ' οὗ γοῦν τοῦ ἔδωσαν (ὡ τῆς μεγίστης; καρτερίας τοῦ Μάρτυρος) ξυλίας πεντακόσιας, τὸν ἐκατέβασαν, καὶ καταξέσχίζοντες πάλιν τὰ πληγωμένα μέλη του, τοῦ ἔχυσαν ἀπάνω ξύδι καὶ ἄλμην, διὰ νὰ τοῦ δώσουν πόνον δριμύτερον. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠύχετο τοῦ Χριστοῦ νὰ φωτίσῃ τοὺς Ἕλληνας, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ διψῶντες τὴν σωτηρίαν ἐκείνων ἐφρόντιζε, καὶ τοὺς ἐδίδασκε, λέγωντας ἄνδρες ἀδελφοί, μὴ ἀμελήτε τὴν σωτηρίαν σας, ἀλλὰ γνωρίζοντες ὅτι ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὅπου ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον πρότερον, ἔπειτα πάλιν τὸν ἀνεκαίνισε μὲ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν του, μὴ προσκυνᾶτε πονηροὺς δαίμονας, ὅπου σὺς ὀδηγοῦσιν εἰς κόλασιν αἰώνιον· ἀλλὰ ἀφήνοντες τὸ σκότος καὶ τῶν εἰδώλων τὸν δόλον καὶ ματαιότητα, προσέλθετε εἰς τὸ φῶς καὶ μὴ φοβηθῆτε τοῦ Μαξίμου τὴν παγουργίαν καὶ θηριότητα· μήτε πᾶσως δειλιώσῃτε τὴν διαφορὰν τῶν κολάσεων καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς παραστήκεται καὶ δυναμώνει μας, ἐλαφρύνοντας τὰς ὀδύνας καὶ κολαστήρια, ἀντὶ τῶν ὁποίων μᾶς ἐτοιμάζει μακαριότητα ἀτελεύτητον· αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγοντας τὰ ὁποία διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν, ἐθυμώθη περίσσοι κατὰ τοῦ φιλοχρίστου ὁ ἄχρηστος Τύραννος, καὶ τοῦ ἔδωκε χειρότερα κολαστήρια, καταξέσχίζοντας μὲ σιδηρὰ ὄνυχια ὅσας σάρκας τοῦ ἔμειναν ἀπὸ τὴν προτέραν βάσανον. Τόσον ὅπου ἀπεγύμνωσεν ὀλότεια τὰς πλευράς του, καὶ ἐφαίνοντο ὅλα τὰ κόκκαλα. Τότε πλησιάζας αὐτῷ εἰς τῶν Ἑλλήνων τὸν ἐλυπήθη, καὶ λέγει του· σπλαγγίσσον τὴν νεότητά σου Νεόφυτε· θυσιάσε τοῖς θεοῖς, νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ τὰ φρικτὰ κολαστήρια.

Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπόνεσε περισσότερον εἰς τὴν ψυχοβλαβῆ ταύτην συμβουλήν, παρὰ εἰς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ νὰ ἔγινε δυνατότερος εἰς τὰς κολάσεις καὶ προθυμώτερος εἰς τὸ μαρτύριον ἔλεγεν· ἐγὼ θυσιάω τῷ Θεῷ τὰς σάρκας μου, καὶ θέλω τοῦ προσφέρει καὶ θυσίαν αἰνέσεως τὰς εὐχὰς μου τῷ Ὑψίστῳ ἀνταποδίδοντας· ὅς τις ἐσαρκώθη διὰ τὴν πολλὴν εὐσπλαγγίαν του, καὶ σταυρωθεὶς ἐκουσίως ἠφάνισε καὶ ἐξολόθρευσε τὰ βδελύγματα τῶν εἰδώλων, ὅπου προσκυνᾶτε ἀσύνητοι, καὶ ἔπαυσε τὰς μισαράς σας θυσίας ὡς παντοδύναμος. Αὐτὰ τὰ λόγια ἐθύμωσαν τὸν Τύραννον περισσότερον, καὶ προστάσσει τοὺς Στρατιώτας, νὰ ἀλλάξουν τοὺς σιδηροὺς ὄνυχας, ἵγουν νὰ πιάνουν ἄλλα κοπτερά, νὰ τοῦ κόπτουσι καὶ τὰ κόκκαλα, οὐ μόνον τῶν πλευρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος νὰ καταξέσχίσουν, νὰ μὴν ἀποκείνη μέλος ἀγέιστον· ἔπειτα ἀφ' οὗ τὸν ἔκαμαν ἐλεεινὸν θέαμα, ἔδοκίμασε νὰ τὸν διαστρέψῃ μὲ κολακείας ὁ ἀκόλαστος Τύραννος, τάσσωντάς του τιμὰς καὶ δωρη-

ματα. Ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἐπήφα τὰ λόγια του ὡς φλυαρίσματα, ἀλλὰ τοῦ ἔδωκε τὴν πρέπουσαν ἀπόκρισιν ὅτι ἐκείνος ἠτονέτοιμος νὰ υπομείνῃ μύριους θανάτους διὰ τὸν Χριστὸν χαρούμενος, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ματαίως εἰς αὐτὸν ἐλπίδα τινὰ νὰ εὖγη ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν διὰ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν, ἢ διὰ φόβον κολαστηρίων, ἐὰν ἦσαν καὶ πλέον σκληρότερα. Ἀπογοῶσθεις οὖν τελείως ὁ Τύραννος, τὸν μὲν Ἅγιον ἐφυλάκωσεν, αὐτὸς δὲ ἔμεινε περίλυπος, πῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ ἓνα νέον ἀγένειον μὲ τόσα δεινὰ παιδευτήρια· καὶ συλλογιζόμενος τί νὰ κάμῃ, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς βασιλεῖς τὴν ὑπόθεσιν νὰ θαυμάσουν καὶ αὐτοὶ τοιοῦτον τεράστιον· ἔστειλεν οὖν αὐτοῖς Ἐπιστολὴν ταῦτα λέγουσαν. Μέγιστοι Αὐτοκράτορες, γινώσκετε, ὅτι ἔγχευ ἓνα μειράκιον, ἵγουν παιδίον, ἔδω εἰς τὴν Νίκαιαν, Χριστιανὸς τὴν θρησκείαν, ὅστις μᾶς ἐσύγγχευεν εἰς τὴν θυσίαν, καὶ ὕβρισε τοὺς Θεοὺς ἀναίσχυντα· καὶ τοῦ ἔδωκα τόσα κολαστήρια, ὅπου ὅλοι ἐφριξαν, πῶς δὲν ἐξέψυξεν, ὅτι σάρκα δὲν ἔμεινεν ἀπάνω του, οὔτε ἀξέσχιστον κόκκαλον· ἀλλὰ εἰς μὲν τὴν θεωρίαν φαίνεται νέος, εἰς δὲ τὴν στερόθετα δυνατότερος τοῦ ἀδάμαντος, καὶ εἰς τὴν γλώσσαν ἀνίκητος· καὶ οὔτε μὲ κολακείας τὸν ἐνίκησα, οὔτε μὲ δεινὰ κολαστήρια, ὅπου τὸν ἔδειξα ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐκρέμασά τον εἰς τὸ ξύλον, καὶ τὸν ἐξέσχισα ἕως ὅπου ἐφάνησαν ὅλα του τὰ κόκκαλα· ἔπειτα ἐπάστωσα τὰς πληγὰς του μὲ ξύδι καὶ ἄλας· καὶ πάλιν ὕστερα τὸν ἐξανάξέσχισα, καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ὡς πέτρα τῆς θαλάσσης ἀναίσθητος· ὥστε ὅλοι οἱ ὄρωντες ἐφοβίσασιν, ἐπειδὴ εἰς μὲν τὸ σῶμα μᾶς ἔδειχεν ἀποθαμμένος, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν φαίνεται στερόθετος καὶ ἀθάνατος.

Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ στειλῶ ἀναφορὰν περὶ τούτου τῆς βασιλείας σας, νὰ μοῦ γράψετε τί νὰ κάμω εἰς ἐτοῦτον τὸν λίθινον καὶ ἀναίσθητον. Ταύτην τὴν Ἐπιστολὴν οἱ βασιλεῖς ἀναγνώσαντες, τοῦ ἀντέγραψαν, νὰ τὸν ὀίψῃ εἰς μίαν φλογώδη κάμινον. Ὁ δὲ θηριώδης Μάξιμος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν θανατώσῃ πάραυτα, ἀλλὰ ἐπρόσταξε νὰ γένη εἰς τοὺς Θεοὺς μεγάλη πανήγυρις, νὰ θυσιάσουν ἀρώματα πλούσια, καὶ νὰ φέρον τὴν θύματα περισσότερα διὰ νὰ θαυμάσῃ ὁ Ἅγιος, μήπως καὶ προσκυνήσῃ τὰ εἶδωλα. Ἐφεραν δὲ τοῦ Ἡρακλείου τὴν στήλην ἐστολισμένην, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ἔστησαν τὸν Μάρτυρα, παρακινουμένους τὸν νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδωλον νὰ τὸ ἔχη βοήθειαν· ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· ἐγὼ ἓνα Θεὸν μόνον σέβομαι Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον τοῦ ὁποίου προσφέρω εἰς θυσίαν ὄχι βόδια καὶ ταύρους καὶ θρῆνας, ἀλλὰ πνεῦμα συντετρομιμένον, καὶ ψυχὴν λογικὴν, καὶ ὅλον ἑμαυτὸν ὡς προσφορὰν καὶ ὀλοκαύτωσιν· τὸν δὲ Ἡρακλῆα σας περιγελῶ καὶ ἐσᾶς ταλανίω, ὅπου λατρεύετε νεκρὰ καὶ ἀναίσθητα εἶδωλα. Ἰδὼν οὖν ὁ Τύραννος τοῦ ἁγίου τὸ ἀμετάθετον, ἐξέκαυσε μεγάλην καὶ φοβερὰν κάμινον, βάνωντος ξύλα ἀναρίθμητα· καὶ ὀίψαντες αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, τὸ στόμα ἐπιμελῶς ἐφραξαν, καὶ τὸν ἀφήκασιν τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ καγοῦν καὶ τὰ κόκκαλα· καὶ τότε ἀνοίξαντες τὴν θύραν, εὐγῆκεν ἡ φλόγα καὶ κατέκαυσεν ὅλους τοὺς Στρατιώτας ὅπου ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν κάμινον· ὁ δὲ Ἅγιος (ὡ θείας δυνά-

μεως· ὃ ἐξαισίου τερατουργήματος) εὐγῆκεν ἔξω ὑγιῆς καὶ ἄβλαβος, χωρὶς κἂν νὰ καυθῆ μία τρίχα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ἱματίων του· καὶ ὑμνολόγα εἰς ἔλεγχον τῶν παρανόμων μεγαλοφώνως τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ὁποῦ κἀμνει τοιαῦτα θαυμάσια. Ὁ δὲ Τυράννος κατησχῆνθη ὡς ἀνίσχυρος καὶ ἀδύνατος· καὶ προστάσσει νὰ φέρουν ἄγρια θηρία ὁ τῶν θηρίων ἀνοητότερος, τὰ ὁποῖα εἶχασιν ἐπιταυτοῦ φυλαγμένα ἡμέρας πέντε ὁλονήστικα· καὶ πρῶτον μὲν ἀφήκασι κατ' αὐτοῦ μίαν ἀρκούδα φοβερὴν καὶ ἀνήμερον· ἥτις πρῶτα ἔδραμεν ὡς θυμωμένη ἀπάνω του, ἔπειτα ὅταν δεῖμωσεν, ἀστόχησε τὴν φυσικὴν ἀγριότητα, καὶ ἔγινεν ὡς ἀγνίον ἡμερον, καὶ ἀνέλειχε τὰς πληγὰς τοῦ Μάρτυρος· ἀφήκασι γοῦν κατ' αὐτοῦ μίαν πάρδαλιν· ἥτις ὁμοίως ὡς καὶ τὴν ἀρκτον ἔγινεν ἡμερος· καὶ ὡσπερ νὰ ἦτον λογικὴ φύσις ἐφίλει τοὺς πόδας τοῦ Μάρτυρος· τότες ἀφήκασιν ἓνα μεγάλον καὶ φοβερῶτατον λέοντα, ὅστις ἦτον ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκατοῖκα εἰς τοῦ Νεοφύτου τὸ σαήλαιον πρότερον, καὶ τοῦ ἀπῆκε τὸ οἰκητήριον, καθὼς παραπάνω ἐγράψαμεν. Ὅταν οὖν ἔφθασεν ὁ λέων εἰς τὸν Ἅγιον, τὸν ἐγνώρισε, καὶ κατεφίλει ὅλον τὸ σῶμά του· ἔσειε τὴν οὐρὰν, ἐσκίρτα, καὶ ἔκαμνεν ἄλλα σημεῖα χαρᾶς, καὶ τὸν ἐχάδευσεν ὡς φίλον καὶ γνώριμον. Ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐπρόσταξε, νὰ ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὸ πρότερον οἰκητήριον, χωρὶς νὰ βλάβῃ κανένα ἄνθρωπον.

Οὕτως οὖν ἡ μὲν ἄλογος φύσις ἐμετάβαλε τὴν ἀγριότητα εἰς λογικὴν σύνεσιν· ὁ δὲ ἀσύνητος καὶ δυσσεβέστατος Μάξιμος ἀπὸ λογικὸς μετεποιήθη εἰς ἄλογον ὁμότητα, καὶ γίνεται τῶν ἀλόγων ἀλογώτερος, προστάσωντας τοὺς Στρατιώτας νὰ κατακεντοῦσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα μὲ σούβλαις τὸν Μάρτυρα, ἕως νὰ εὐγῆ τὸ πνεῦμά του· καὶ βλέπωντας πῶς μὲ ὅλον ἐκείνον τὸν ἐπόδυνον σουβλισμὸν δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ἐστέκετο ἀφοβα, ἀρπαξεν ἓνα καντάρι, καὶ τρέχων κατεπάνω του ὀργιζόμενος, ἐκάρφωσε τὴν λόγχην εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀδαμάντινος τὸ μαρτύριον, καὶ ἐρέθη εἰς τὸν Θεὸν θυσία εὐπρόσδεκτος· καὶ διαιρεῖται ἀδιαιρέτως νικῆσας ἀμφοτέρω, τὴν δεινὴν λέγω κακοπάθειαν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰ ἄρῆτα τοῦ Τυράννου βασιανιστήρια, δεσμούς, στρεβλώσεις καὶ τραύματα, πῦρ, ξοχισμούς, θηρία καὶ σίδηρον, καὶ ἀνέρχεται στεφανηφόρος πρὸς Κύριον. Ὡς πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Ἀμήν.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἡ ἀληθὴς καὶ Πραγματικὴ Ὁρθόδοξος Θερησκεία. Εἰς δύο τόμους 1932—1934.

Ὕμνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἀκολουθία καὶ Βίος τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νεοφύτου 1939.

Ἐκτυπῶνται ἤδη τὸ Ψυχωφελέστατον Βιβλίον:

«Ὁ Ὁδηγὸς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Πᾶν ἀντίτυπον δέον νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδότη, ἄλλως καταδιώκεται κατὰ τὸν Νόμον, ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον.

Ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης

+ *Νεόφυτος*
ἐπιγράφεται

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Ἐσπέρας μετὰ τὸν Προσιμιακόν, Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος Ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἐστῶμεν στίχους ἴστ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος Πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Περιστερὰ ὀμιλεῖ, Νεοφύτῳ τῷ Μάρτυρι, ἀνθρωπίνῳ φθέγματι, ἐκ τῶν ἄνω φοιτήσασα· δι' ἧς ἀστράπτει, Βίον ἰσάγγελον· ὑφ' ἧς νεάζων, ἀθλουργεῖ κράτιστα. Ὡ θείων πράξεων, τοῦ πεντάθλου Μάρτυρος! οὐ ταῖς εὐχαῖς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Χριστὲ ὡς εὐσπλαγγχός.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπὸ σαργάνων αὐτοῦ, ὁ ἀρτίφωνος Νεόφυτος, ἐκτελεῖ θαυμάσια ἐνεργεῖα τοῦ Πνεύματος· ἐκ πέτρας ὕδαρ εὐχαῖς ἀρύεται, νεκρὰν ἐγείρει, ἧς ὠφθὴ γέννημα. Ὡ θείων πράξεων, τοῦ πεντάθλου μάρτυρος! οὐ ταῖς εὐχαῖς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν Χριστὲ ὡς εὐσπλαγγχός.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλῶν, ὁ γενναῖος Νεόφυτος, τοὺς ἐχθροὺς ἐξέστησεν, ἐξαισίους ἐν θαύμασι· τὸ πῦρ κοιμίζει τούτῳ βαλλόμενος· ἀγρίους θήρας πτήσσοντας δείκνυσιν. Ὡ κράτος ἄμαχον, ἐν ᾧ τεθναμάστωται, ὁ ἀθλητὴς! ἀλλὰ ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐκ βρέφους τὰς δωρεάς, οὐρανόθεν δεξάμενος ὁ σοφὸς Νεόφυτος τοὺς τυράννους ἐξέπληξε· λεόντων στόματα ἐχαλίνωσεν, τῆς τούτων βλάβης μείνας ἀμέτοχος· πῦρ οὐ κατέπτυξεν, οὐ θυμὸν δικάζοντας, τῆς γὰρ Χριστοῦ, θείας ἀγαπήσεως, οὐδὲν προέκρινας.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! παιδίον ὄν ἀθλητὴς, ὁ γενναῖος Νεόφυτος, χωρὶς ὄπλον ἴσταιται, ἐν σταδίῳ φαιδρότατος, μετὰ ἐνόπλων ἀγωνιζόμενος, καὶ πολυτρόπως βασανιζόμενος, ὦ τῆς ἀνδρείας σου! ὦ τῆς καρτερίας σου! Μάρτυς Χριστοῦ, πῶς ἐχθροὺς κατέβαλες τοὺς πολεμοῦντας σε.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ἀρετῶν τὸ ἀκρότατον, ἀγαπήσας ἔσπευσας τοῦ ποιεῖν τὸ ποιήριον, τοῦ μαρτυρίου ἐπικαλούμενος, Θεοῦ τοῦ ζῶντος τὸ θεῖον ὄνομα, ὦ τῆς ἀνδρείας σου! ἀθλητὰ Νεόφυτε δι' ἧς τυχεῖν, δόξης καὶ λαμπρότητος μάρτυς ἠξίωσαι.

Δόξα Ἦχος Πλ. Β΄

Νέον φυτὸν ἀειθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου γεγέννησαι, καὶ καρπὸν πανεύσομον, αὐτῷ ἀνταπέδωκας, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγώνων σου. Τῷ γὰρ σταυρῷ καθοπλίσας σεαυτόν, ἐν ταῖς βασάνοις προσέδραμες, ὑπακούων προθύμως, τῷ Ἀγγελικῷ φθέγματι ὑπὲρ Χριστοῦ θανεῖν παμμάκαρ, μετὰ χαρᾶς ἠκολούθησας ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας, καὶ καταργήσας τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἐπινοίας τῶν παρὰ νόμων. Ὅθεν καὶ ἐν ξύλῳ κρεμασθεὶς ὡμοτάτως ξεόμενος καὶ πλευρᾶς δρυττόμενος καὶ μαστιγῶν πλήθει δαπανούμενος· τοὺς ἐχθροὺς γὰρ ἐξέστησας, ἐξέσειοις ἐνθαύμασι θηρῶν ἀγρίων ἐπέσχεσ ὄρμας, τούτους ἐχαλίνωσας μέσον πυρὸς ἴστατο, μηδὲν φλεγόμενος, τέλος μακάριον ἐδέξω λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα μιμούμενος εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Ὅν καθιεύετε, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, μεγαλομάρτυς Νεόφυτε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθείς φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς διάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν διαδί φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος, φῶς ἑλαρόν·

τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς! ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουσὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ

Θεὸς, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς καὶ οὐκ ἔστι περίξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλλα καὶ ἔσωσα ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος ποιήσω, καὶ ἀποστρέψει αὐτὸς οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀψητε αὐτῶν βέλανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρητήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεπειθῶτες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμεοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι, εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήφονται Βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου ὅτι τῇ δεξιᾷ, αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρησὶν ἀνυπόκριτον λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονες πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρης ὀρηθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνά-

μεως, και ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίαν, και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς και σύνετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, και γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· διὰ ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, και ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Διτὴν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

¹Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, και τὸν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ Νεόφυτον, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν λέγοντες· Χαίροις τοῦ Παραδείσου ἀναβλαστῆσαν, καρποφόρον νέον φυτόν, ἐξανθήσαν καρποὺς εὐσεβείας, ὠραιότατους τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ. Χαίροις ὁ σφαγεὶς νέος ἀμνός, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, λόγχοις κεντιθεὶς τῷ σώματι, τὸ θεῖον πάθος αὐτοῦ μιμησάμενος. Ὅθεν και στεφηφόρος τῷ Χριστῷ παρίστασαι, μὴ πάσης αὐτῷ πρεσβεῦειν, ὑπὲρ τοὺς τιμώντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

²Ἦχος β'.

Εξεπλάγησαν ἅπαντες, τὸ στερόν τῆς καρτερίας σου ἐνδοξε, οὐ πῦρ, οὐ μάστιγες, οὐδὲ ξίφος, χωρίσαι ἴσχυσαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἀπειλὰς τοῦ Μαξίμου, ὡς οὐδὲν λογισάμενος· και τελέσας σου τὸν ἀγῶνα, ὑπὲρ Χριστοῦ θυσιασθεὶς, μετὰ πάντων ἀθλητῶν ἐστεφανώθης, μεγαλομάρτυς Νεόφυτε· παρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

³Ἦχος γ'.

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν, μέγας στύλος γέγονας, τὰς παρατάξεις τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ κατέβαλες· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἀνδρείως ἐναθλήσας, τυράννους κατήσχυνας, ἀθλοφόρε Νεόφυτε· Ὅθεν και τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου ἐδέξω, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ὃν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ⁴Ἦχος δ'.

Σήμερον φαιδρὰν πανήγυριν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖ, δεῦτε οἱ πιστοὶ προσδράμωμεν, τὴν μνήμην τοῦ ἐνδόξου Νεοφύτου ἐγκωμιάσωμεν· ἐν φωναῖς ἀσμάτων, και ὠδαῖς πνευματικαῖς, τοῦτον καταστέψωμεν, και ἐκβοήσωμεν

αὐτῷ. Χαίροις τῶν Μαρτύρων τὸ καύχημα, και τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα· χαίροις τῶν νέων ὑπόδειγμα, και τῶν ἀγίων τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός. σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει σῶν ἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, και βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν και τὴν σὴν προστασίαν κεκλήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα· σὲ προσκαλούμενοι. Σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοῶντων· Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ, και σκέπη, και σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον. **Στιχηρὰ Προσόμοια.**

¹Ἦχος δ'· Ἐδωκας σημειώσιν.

Πρότερον ἀσκήσας γὰρ, και ἐν σπηλαίῳ κατόκησας ὑπ' Ἀγγέλου τρεφόμενος, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τοῦ ἐχθροῦ καθείλες, τὰς μηχανουργίας και νίκην ἤρας, κατ' αὐτοῦ, Μεγαλομάρτυς Νεόφυτε, διδὸς ἐστεφάνωσεν, ἐπὶ διπλοῖς ἀγωνίσμασι Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος και Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θεομωστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Ολος πυροπολούμενος ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, μέσον καμίνου ἴστατο και μὴ φλεγόμενος, και θηρίοις βρωμά διδόμενος μάκαρ, διεφυλάχθης ἀβλαβῆς, τῇ θεῖα χάριτι γενναιοτάτε, και νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Νεόφυτε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύμως γεραίρομεν.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθουμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ομβροῖς τῶν αἱμάτων σου, μεγαλομάρτυς Νεόφυτε, ἀθεΐας τὴν κάμινον, ἐνθέως κατέσβεσας και τῶν ὑπὲρ φύσιν θαυματουργημάτων, πάντες θαυμάζομεν σοφέ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν δοξάζοντες· μέγας σὲ δοξάσαντα, ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς ἀθλήσαντα και τῆς πλάνης τὸ φρούραγμα, παντελῶς ἀφανίσαντα.

Δόξα. Ἦχος Πλ' α'.

Εκ βρέφους τὸν Κύριον, ἐπιποθήσας θερμῶς ὄργανον γέγονας τοῦ ἀγίου Πνεύματος· και παρ' αὐτοῦ λαβὼν χάριν, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν. Τὸν βίον ἀμέμπτως

διήγησας, Θεῶ εὐηρέστησας. Φωνῆς Θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλούσης σε, προθύμως ἠκολούθησας, τὸν σταυρὸν σου ἀναλαβὼν· τὸν κόσμον ἐγκατέλιπες, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ τερπνὰ. Ὁλον ἀνατέθεικας σεαυτὸν, τῷ Κυρίῳ σου. Καὶ ἐν τῷ ὄρει ἀνελθὼν, ἐν σπηλαίῳ κατώκησας, οὐρανίῳ ἄρτῳ παρ' ἀγγέλου τρεφόμενος. Χριστοῦ γὰρ σφοδρῶς τῷ πόθῳ, παμμάκαρ πυρακτούμενος τοῦ μαρτυρίου ἐσπευσας, πιεῖν τὸ ποτήριον· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος θυσία ἄμωμος, προσενεχθεὶς τῷ Θεῷ. Καὶ ἐν τοῖς ἀθλοῖς ἐβόας πιστῶς, οὐ δὲν μὲ χωρίσει, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Τυράννους γὰρ κατήσχυνας, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, παρρησία διήλεγξας τὰς ἐναντίας δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, κατέβαλες. Ὅθεν πολυτρόποις κολάσειν καὶ φρικταῖς βασάνοις, παραδοὺς πολυάθλι, τὸ νεανικὸν σου σῶμα· ἀγγέλους διήγειρας εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνας σου, μεγαλομάρτυς Νεόφυτε, παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μακαριζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀσφαλιον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Εἰτα τὸ τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου. Ἦχος γ'.

Ταῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις ἀπέπνιξας, τὸν πολυμήχανον μάρτυς Νεόφυτε· τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐξήνθησας ἀθλοφόρε ῥόδον ὡς πανεύοισμον, σῶν ἀγῶνων τοῖς ἀνθεσι, πάντων τῶν τιμώντων σε κατευφραίνων τὰ πνεύματα. Διὸ σὲ νῦν αἰτοῦμεν ῥυσθῆναι, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δόξῃ τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Τὰ αὐτά. Καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. **Κάθισμα.**

Ἦχος Πλ. δ'. **Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.**

Τὴν σοφίαν ἐκ βρέφους καταμαθὼν, καὶ τὰ πρόσκαιρα πάντα καταλιπὼν, νηστειὰν καὶ ἄσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδει-

κνύμενος, τῶν γονέων τὸ φίλτρον οὐδὲν ἠγησάμενος, ἐν σπηλαίῳ, φέρων, σαυτὸν ἐγκλεισάμενος. Ὅθεν καὶ στεφάνων ἠξιώθης παμμάκαρ, ἐχθρὸν κατεπάτησας, τῇ δυνάμει τοῦ κτίστου σου, ἀθλοφόρε Νεόφυτε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξῃ τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, ἀφράστως ἀπεκύησας τὸν τὰ πάντα ποιήσαντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα κατέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν κόσμον ἐκτρέφοντα. Ὅθεν δυσωπῶσε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε, ἀγνή, τὴν σὴν Βοήθειαν τότε παράσχου μοι καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάχραντε.

Μετὰ τὴν Β'. στιχ. **Κάθισμα.** Ἦχος δ' αὐτός.

Θεῖκην πανοπλίαν ἀναλαβὼν, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, τυράννους κατήσχυνας τῇ σοφίᾳ τῶν λόγων σου, ἐν γὰρ σταδίῳ ἐχθρὸν κατετρόπωσας, καὶ παρρησίᾳ τὴν πίστιν Χριστοῦ ἀνεκέρυξας· Ὅθεν ἀριστεύσας καὶ νομίμως ἀθλήσας, τὸν στέφανον εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τῶν ἀγῶνων νῶν σου· ἐκβοῶντες σοι ἔνδοξε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξῃ τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οταν ἔλθῃ τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, ὃ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητὴς, προβάτοις με σύνταξον, δεξιοῖς τὸν κατάκριτον· καὶ ἐξωτέρου σκότους, καὶ πάσης κολάσεως, τὸν ἀχρεῖον δοῦλον, ἐξάρπασον ἄχραντε ἵνα εὐχαρίστως, μεγαλύνῳ τὸν πλοῦτον, τῆς σῆς ἀγαθότητος, Θεοτόκε Πανύμνητε, καὶ Βοῶ σοι γηθόμενος· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὃ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. **Κάθισμα.**

Ἦχος α'. **Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.**

Τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ ἀπὸ βρέφους μισήσας, καὶ μόνον τὸν Θεὸν ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσας· Νεόφυτε ἔνδοξε εὐσεβείας ὑπέρμαχε, ἐναθλήσας δὲ, καρτερικῶς τοὺς στεφάνους, χαίρων εἴληφας παρὰ Θεοῦ ἀθλοφόρε, διὸ σὲ γεραίρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότητος δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α. Ἐντίφωνον τοῦ δ. ἤχου.

Τὸ προκείμενον Ἦχος δ΄.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Στιχ. τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. κ.τ.λ. Εἶτα ὁ Ν. ψαλμ. Δόξα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος Β΄.

Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Νεόφυτε, τὸν Βελλὰρ ὡς στρουθίον ἐνέπαιξας, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδόλων διήλεγξας, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐκήρυξας, τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου ἀπέλαβες. Παρηρησάμενος ἔχων πρὸς Θεὸν εἰρήνην αἶτησε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον **ιβ΄**. Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς σι' καὶ τοῦ ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναιίου, οὗ ἡ ἀκροστιχῆς Χριστοῦ φυτὸν σε Μάρτυς εὐφημῶ νέον. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἐργὸν θεοδευσε.

Χριστοῦ σε παμμάκαρ νέον φυτὸν, λειμῶνι βλαστῆσαν, τῶν μαρτύρων καὶ ἱερῶν, καρποὺς εὐσεβείας ἐξανθήσαν, ἐπεγνώκατες ὑμνοῦμεν Νεόφυτε.

Ρημάτων τῶν Θεῶν ἐκπληρωτῆς, δεικνύμενος μάκαρ, ἀπὸ βρέφους τὴν ἀγαθὴν, μερίδα ἐφρόνης ἐξελέξω, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων γεγένησαι.

Σταλάζων θεόφρον τὸν γλυκασμόν, τῆς Θεογνωσίας, ἐκ χειλέων τῶν ἱερῶν, ψυχὰς φαρμαχθείσας τῇ κακίᾳ τοῦ ἀλλοτρίου σεπτῶς κατεγλύκανος.

Θεοτοκίον.

Τεκοῦσα τὸν φύσει Δημιουργόν, ἐθέωσας ὄλην, τὴν οὐσίαν τῶν γηγενῶν διόσε κυρίως Θεοτόκον, ὁμολογοῦμεν Παρθένε θεόνυμφε.

Καταβασία.

Χέρσον ἀβυσσοτόκον, πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε ποτέ ὡσεὶ τείχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντο-

ποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδόξασθαι».

ᾠδὴ γ΄.

Ολον ἀνακείμενον, τῷ Πανοικτίρμονι Λόγωσε, τὸ καθαρὸν, Πνεῦμα διετήρει, ἀπαράτρωτον ἐνδοξε.

Υμνησον τὸν Κύριον, πλήθη λαῶν πιστῶν Βλέψαντα, τὴν διὰ σοῦ, μάρτυς τῆς τεκούσης, ἐκ νεκρῶν ἀναβίωσιν.

Φῶς ἐναστράπτουσα, περιστερὰ φωνῇ ζῶση σε, πρὸς τὰς ὁδοὺς, τὰς σωτηριώδεις, προσκαλεῖται Νεόφυτε.

Θεοτοκίον.

Υμνον χαριστήριον, γένος Βροτῶν ἀεὶ νέμει σοι, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν ἀθανασίαν, διὰ σοῦ κληρωσάμενον.

Καταβασία.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεπορθῶτων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω, τῷ τιμῷ σου αἵματι».

Κάθισμα Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νεοθαλῆς ὡσπερ φυτὸν ἐκβλαστήσας, ἐν τῷ λειμῶνι τῶν Χριστοῦ ἀθλοφόρων, καρποὺς ἐνθέου γνώσεως προσήγαγες Χριστῷ οἷς περ διατρέφονται, οἱ πιστῶς σε τιμῶντες, ἐνδοξε, Νεόφυτε, ἀθλητὰ γεναιόφρον. Ἀλλὰ ταῖς σαῖς διήσασιν ἡμᾶς, πάντοτε σῶζε, Θεῷ παριστάμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεὸν ἐπὶ τὴν σὴν Θεοτόκε, προσπεφευγὼς ὁ ταπεινὸς θεῖαν σκέπην, πορακαλῶ διόμενος· ἐλέησον ἀγνή· ὅτι ὑπερῆράν μου, κεφαλῆν ἀμαρτίαι, καὶ πτοοῦμαι Δέσποινα, τὰς κολάσεις καὶ φρίττω· ἱκετηρίαν ποίησον σεμνή, πρὸς τὸν Υἱόν σου, ἐκ τούτων ῥυσθῆναί με.

ᾠδὴ δ΄.

Τὸ τοῦ Βίου σου ἄμεμπτον, ἐκ τῆς διανοίας τὸ ἀκατάπληκτον, πλήθη ἀμύρονα θεώμενα, τῷ Θεῷ προσῆλθον, μάρτυς ἐνδοξε.

Ορος φθάσας κατώκησας, θεῖον ὁδηγούμενος μάκαρ Πνεύματι ὑπ' Ἀγγέλου δὲ τρεφόμενος, τῶν Ἀγγέλων ὥφθης ἰσοστάσιος.

Νόμους θεῖους δεξάμενος, οὐ τοὺς γεγραμμένους ἀξιοθαύμαστε, τούτους σπεύσας ἐκπεπλήρωκας, ὑπελθὼν τοὺς πόνους τῆς ἀθλήσεως.

Συμπαθῶς διεσκόρπισας, ἔδωκας τοῖς πένησιν, ὡς προστέταξαι, ἀντικλιόμενος μακάριε, τὰς εἰς τοὺς αἰῶνας διαμένοντα.

Θεοτοκίον.

Εκουσίως πτωχεύσαντα, πλούτῳ ἀγαθότητος τὸν ὑπέρθεον, Θεοτόκε ἀπεκύησας τὴν ἡμῶν πτωχείαν κατοικτεῖραντα.

Καταβασία.

Εκάλυψεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ τῆς Κιβωτοῦ γὰρ προελθῶν, τοῦ ἀγιάσματός σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὧφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως».

ᾠδὴ Ε. Ἦνυ τὲ μὲ ἰπώσω.

Μυστηρίων ἀρρήτων, ἔμπλεος γενόμενος ἀξιοθαύμαστε, πρὸς τοὺς προκειμένους τῆς ἀθλήσεως χαίρων ἐχώρησας, ἀνδρικούς ἀγῶνας, μὴ καταπτῆξας τὰς βασάνους μηδὲ θάνατον μάρτυς Νεόφυτε.

Απορρήτῳ, προνοίᾳ τοῦ τὰς σὰς εὐθύνοντας πορείας ἔγδοξε, ἐπιστάντες θεῖοι, πρὸς τὸ στάδιον εἰλκόν σε ἄγγελοι, ἀπὸ ὄρους ἄλλον, ὡσπερ Μωσῆν δεδοξασμένον, τῷ προσώπῳ ταῖς θεαῖς λαμπρότησι.

Ρῆμα ζῶν ἐν καρδίᾳ, ἔχων παναοίδιμη μάρτυς Νεόφυτε, θαρσαλέα γνώμη, ταῖς διώκταις ἐβόας· αὐτόκλητος, τοῖς ἐμὲ ζητοῦσι ἀρεῖμι νῦν τοῦ διελέγξαι, τῶν ὑμῶν σεβασμάτων ἀσθένειαν.

Θεοτοκίον

Τὸ πρὸ πάντων αἰῶνων, Κόρη παναμώμητε, θεῖον μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, διὰ σοῦ ἐγνωρίσθη τοῖς πέρασιν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ σάρεξ χρηματίσας, καὶ θεώσας Παρθένε τὸν ἄνθρωπον.

Καταβασία.

Ως εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεὸν ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὃ τάλας ἐβόα ἐγώ! πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεὸν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα».

ᾠδὴ Ϛ. τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Υψούμενος, ἐπὶ ξύλου παμμάκαρ, τῷ σιδήρῳ τὰς πλευρὰς κατεξάνθης, ἀνηλεῶς, καὶ τοῦ πλάνου ἐλέγχεις, τὴν πορευθεῖσαν καρδίαν ἐσπάραξας, προστάσσοντος θύειν θεοῖς, καὶ θεὸν ἐξαρνεῖσθαι ἀθάνατον.

Στρεβλούμενος, καὶ πεδούμενος μάρτυς, συνεπόδισας καὶ τέλος τὴν πλάνην· καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἀτάκτους πορείας ἀπράκτους ἔδειξας σθένει τοῦ πνεύματος· καὶ ἔδραμες πρὸς οὐρανὸν, καὶ Χριστῷ στεφηφόρος παρίστασαι.

Εθέλχθης, ταῖς καλλοναῖς τοῦ Δεσπότου, καὶ αὐτῷ προσεκολλήθης κραυγάζειν· Λόγε Θεοῦ, διὰ σὲ τὸν τιθέντα ἐθελουσίως ἐγὼ σφαγιάζομαι, μιμούμενος περιφανῶς τὰ σεπτά σου καὶ θεῖα παθήματα.

Θεοτοκίον.

Υπέρλαμπρος ἀνεθείχθης καθέδρα, βασιλέως οὐρανοῦ Παρθένε, ἐν ἧ σαρκὶ ἀνεπαύσατο θέλων, καὶ τὸν πολὺν ἡμῶν κόπον ἀφείλετο, καὶ ἴδρυσε τῷ πατρικῷ, ὡς ἠυδόκησε θρόνον τὸν ἄνθρωπον.

Καταβασία.

Εβοησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὀλαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σὺ Θεὸς μου».

Κοντάκιον. Ἦχος δ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Απὸ βρέφους ἅγιε πεφωτισμένος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας θεῖα δυνάμει τοῦ Χριστοῦ. διὸ ὑμνοῦμεν σε σήμερον, μάρτυς Θεόφρον Νεόφυτε ἔνδοξε.

Ὁ οἶκος.

Ανοιξὸν μου τὸ στόμα Χριστέ μου ἀξίως ὑμνήσαι καὶ λέγειν, τὸν βίον καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ σοῦ πεντάθλου μάρτυρος· Ἀπὸ βρέφους γὰρ νόμους Κυρίου ἀκολουθήσας, καὶ τοῖς προτάγμασι τούτου πιστῶς ὑπηρετήσας, κόσμου τὰ τερπνὰ καὶ σκύβαλα ἐλογήσω, τὰ πάντα καταλιπὼν ἐκ τοῦ κόσμου ἐμάκρυνε φυγαδεύων, Χριστὸν ἀγαπήσας ἠκολούθησεν. Μόνος αὐτὸς ἀπάρας εἰς ἔρημον κατόκησεν, τὴν χάριν τῶν σημείων ἀπήλειψε· θηρία ὑπέτασεν, ἄγγελον ἔσχεν διακονοῦντα αὐτῷ. Εἶτα ὑπὲρ Χριστοῦ τρωθεὶς τῷ πόθῳ, ἐν γὰρ σταδίῳ ἐλθὼν λαμπρῶς ἠγωνίσαστο, Οὗτος γὰρ καθεῖλεν τοῦ ἐχθροῦ τὸ φρούραγμα, καὶ εἰδὼλον τὸ ἄθεον ἤλεγξεν, τοὺς τυράννους κατήσχυεν, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ τρανῶς ἀνεκύρηξεν. Ὅθεν καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου δεξάμενος μετ' ἀγγέλων χορεύει. Διὸ καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦμέν σε σήμερον, μάρτυς Θεόφρον Νεόφυτε ἔνδοξε.

Τῆ ΚΑ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Νεοφύτου. Στίχοι τὸν Νεόφυτον ἐκριζοῖ γῆθεν δόρου, Νεοφύτου κάλλιστον οἶα περ θάλας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Στίχοι. Ἄχειρ, ἄγλωττος, χεῖρα καὶ γλῶτταν φύεις· Καὶ χερσὶ Θεοῦ, Μάξιμε, ψυχὴν δίδης. Εἰκάδι πρώτη πότιμος Μαξίμου ὄσος ἐκάλυψεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσίμου Ἐπισκόπου Συρακούσης, Σικελεῖν νήσου. Στίχοι. Μετάστασιν Ζώσιμος εὗρεν Βίου, Ὡ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μεταστάσις Βίος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐγενίου, οὐαλλερνανοῦ, Κανδίδου, καὶ Ἀκύλα. Στίχοι.

Τὸν Εὐγένειον, καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα, Δι' εὐγένειαν ψυχικὴν κτείνει ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σύναξις τῆς ἁγίας Εἰρήνης, ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, τῇ οὔσῃ πρὸς θάλασσαν, καὶ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος ἀγνῆς. Στίχοι. Ὑπὲρ νέον σοι μόσχον, ὡς Δαβὶδ λέγει, Ἦρεσκεν Ἀγνὴ πυρπολουμένη Λόγε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι τέσσαρες μάρτυρες, οἱ ἐν Τύρῳ ξίφει τελειοῦνται. Στίχοι. Στερωῶν ἀθλητῶν τεσσάρων φωνή μία, Ἦμῖν τὸ θνήσκειν ἐκ ξίφους εὐθυμία. Ταῖς τῶν ἁγίων σου προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ σ'. Παῖδες ἐβραίων.

Φοῦνον ζῶόκαυστον ποιήσας ὁ παράνομος ἐν τούτῳ κατακλείει, ἐν ἡμέραις τρισίν· ἐφλέχθη δὲ οὐδόλω, ἀναβῶων Νεόφυτε· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ηδετο ὕμνος παραδόξως, ἱσταμένου σου φλογὸς ἐν μέσῳ μάκαρ· ἡ γὰρ δρόσος Θεοῦ, ἀνεψυγέ σε μάρτυς, ἀναβῶωντα· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέγιστον θαῦμα καταπλήττον, πᾶσαν ἔννοιαν ἐν σοὶ τὸ πεπραγμένον· τὸ γὰρ πῦρ οὐδαμῶς, συμφλέξαν σε θεόφρον, διεκχυθὲν κατέκαυσε, τοῦ πυρὸς τοὺς κληρονόμους.

Θεοτοκίον.

Ωφθης Ἀγγέλων ὑπερτέρα. Βουλῆς Ἀγγελον μεγάλης τετοκυῖα, Θεοτόκε ἀγνή, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντα, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νέφ παμμάκαρ σῶματι, καὶ τελείῳ φρονήματι, τὴν τοῦ ἀρχαϊκάκου, πονηρίαν ὄλεσας, φυτὸν ὄραιότατον, ἀναβλαστήσαν ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ ἐξ Ἰεσαί, ἀναβλαστήσαντος ὀρίξης· πρὸς δὲ Βοῆς ἀπαύστως· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερουψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν τῷ σταδίῳ θῆρες σε, ἀθλοφόρε ἠδέσθησαν, ὡσπερ Δαυνὴλ, τὸν ἱερὸν πρότερον· Χριστοῦ γὰρ σε ἔγνωσαν, τῶν παθημάτων μάρτυρα, ὃν ὁμολογῶν, τὰς ἀνηκέστους βασάνους, ὑπέμεινας κραυγαύζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε λαὸς ὑπερουψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἔγνωκώς σε πρότερον, ἐν τῷ ὄρει Νεόφυτε λέων παμμεγέθης ἐν σταδίῳ ὄντι σοι, ἀχθεῖς ἐπαφίεται, εἰς τιμωρίαν σὴν ἀθλητά· καὶ ἀναγνωρίσας, προσεκύνει σοι φόβῳ, αἰδοῖ συγκεκραμένος, καὶ πολλὰς κατανούξεις δακρῶν εὐαισθήτης, προχέων θεομάκαρ.

Θεοτοκίον.

Νέον παιδίον τέτοκας, τὸν πρὸ πάσης τῆς κτίσεως, φύντα ἐκ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Πάναγνε· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, παλαιωθέντα παισίμασι, νῦν ἀνακαινίσαι, καὶ Βοῶντά με σῶσαι· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερουψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας, προεστῶτες Νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερουψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξὲ πᾶσα ἁκοή.

Ιστασο οἶα περ, ἀμνὸς σφαγῆν ἐθειλουσίως προκείμενος τοῖς ἀναιροῦσί σε, πικροῖς διώκταις μάρτες Νεόφυτε· καὶ κεντηθεῖς σου τὴν πλευράν, λόγῃ τὸ μακάριον, τέλος ἀπῆλειψας, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ως θῦμα καὶ περικαλλές, ἱερεῖον ὡς σεπτὸν καλλιέρημα, ὡσπερ ἀνάθημα, ναοῦ ἁγίου ὡς καθαρὰ προσφορά, ὡσπερ στρουθίον ἐκλεκτόν, ὡς μόσχος πολύτιμος, ὡς νέον μάκαρ φυτὸν, παραδείσου, τῷ Θεῷ προσενήνεξαι.

Σύμμορφος γέγονας παθῶν, τοῦ παθόντος δι' ἡμᾶς ἀγαθότητι, καὶ τῇ ἰσότητι, τῆς λόγῃς μάρτυς ὄντως δεδόξα-

σαι· και νυν οικεις ουρανούς, νίκης διαδήματι, καλλωπιζόμενος, και χαρᾶς ἀδιαδόχου πληρούμενος.

Η μνήμη ἡ πλησιφαῆς, και πανένδοξος τῆς σῆς ἐναθλήσεως μάρτυς ἀνέτειλεν, ἡλίου πλέον περιουγάζουσα, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν· ἐν ἧ δυσωποῦμέν σε, σκότους παντοίων παθῶν, καὶ κινδύνων χαλεπῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα οἶα περ λαβίς, τὸν οὐράνιον νεόνυμφε ἄνθρακα, τὰ φρυγανώδη μου, καρδίας πάθη και νυν κατάφλεξον· και τῆς γεένης τοῦ πυρὸς λύτρωσέ με δέομαι· ἵνα δοξάζω σε τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν πανάμωμε.

Καταβασία.

Εν νόμῳ σκιᾶ και γραμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν, τὸ τὴν μητρὰν διανοῖγον, ἅγιον Θεῶ διδω πρωτότοκον Λόγον, πατρὸς ἀνάρχου Υἱὸν, πρωτοτοκούμενον Μητρὶ ἀπειράνδρῳ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστολᾶριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Επιφανείς Νεόφυτε, ἡγείρας παραδόξως, νεκρὰν τὴν σὲ κηύσασαν, θαῦμα μέγιστον δείξας, Χριστοῦ Θεράπων ὡς μέγας· ᾧ και νυν στεφηφόρος, θεόφρον παριστάμενος, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων, ἅγιε και τελούντων, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, ἀθλοφόρε και μάρτυς.

Θεοτοκίον.

Τὸ ξένον και ἀπόρητον, τοῦ ἀχράντου σου τόκου, θεοπρεπὲς μυστήριον, καταπλήττει ἀγγέλους και τῶν βροτῶν τὰς χορείας, Μητροπάρθενε Κόρη· και γὰρ Θεὸς ἐν Μητρὶ σου, σαρκωθεὶς ἀσυγγύτως, ἄνευ σποραῶς, ὥφθη ὁ ἀπρόσιτος προσιτός μοι, ἐνώσας με Θεότητι, τῇ αὐτοῦ παραδόξως.

Εἰς τοὺς Ἄϊνους ἱστώμεν Στίχους δ'· και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν, τὸν τῆς Νικαίας γόνον, φυτὸν τοῦ Παραδείσου, Νεόφυτον τὸν θεῖον και θαυμαστὸν, τὸν τὴν πλάνην πατήσαντα, και ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἱκετεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Λελαμπρυσμένος τῇ θείᾳ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, φωτίζει τοὺς ἐν σκότει, πλανωμένους ἀνθρώπους. Παντοίας τὰς

βασάνους ὑπέστη στερωῶς, ὁ γενναῖος Νεόφυτος· και τοὺς στεφάνους ἐδέξω παρὰ Χριστοῦ, ἱκετεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Νέον φυτὸν καρποφόρον, ἄνθος πανεύσομον, ἐν μέσῳ Παραδείσου, ἐφυτεύθης παμμάκαρ, ἀπέδωκας θυσίαν καρποῦς πρὸς Θεόν, ἀκίσμοις τῶν ἀγώνων σου, και ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπέιληφας.

Εκ νεαρᾶς ἡλικίας Χριστὸν ἠγάπησας, ἀθλητικούς ἀγῶνας ὑπομείνας γενναίως· ἐξήνθησας Θεόφρον καρποῦς Θεϊκούς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας, και σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις ἐν Οὐρανοῖς, μάρτυς ἐνδοξε Νεόφυτε.

Δόξα Ἦχος Πλ. δ'.

Ως ἡλιος ἀνέτειλε, ἡ μνήμη σου σήμερον, ἀθλοφόρε Νεόφυτε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, και τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας εὐφραίνουσα. Τίς λαλήσει τὰς ἀριστείας; ἢ τίς ἐξαριθμήσει, τῶν ἀγώνων σου τὰ πλήθει; πολλὰ και ὑπὲρ φύσιν, μαρτύρια ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πλείονα δὲ τὰ βραβεῖα, ἀσυγκρίτως ἐκομίσω, ἐκ τῆς παντοδυναμίας, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δεξιᾶς. Τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν θείαν χάριν, ἐκ πέτρας ἐκβλύσας ὕδωρ, τὴν Μητέρα σου νεκρὰν, ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστήσας· ἀγρίους θῆρας ὑπέταξας, και παρ' Ἀγγέλου δεξάμενος, τὸν τρισάγιον ὕμνον. Διὰ γὰρ μαρτυρίου εὐλόγησέ σε ὁ Θεός, μαρτύρων τὸ καύχημα. Παρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ὃν ἱκέτευε, ἐλεσηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὸς δεήσεις τῶν δούλων σου, και λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης και θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη και ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, και ἐκ τοῦ Κανόνος ᾠδὴ γ'· και σ'. Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, και Κοινωνικὸν ὁμοιον ἀγίου Γεωργίου. Εἰς τὰ δίπτυχα λέγομεν τὸ Μεγαλινάριον τοῦ ἀγίου Νεοφύτου.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί, τὸν στεφανηφόρον ὑπερθαύμαστιον ἀθλητὴν, τὸν ἀπὸ Νικαίας, τῆς πίστεως προστάτην, Νεόφυτον τὸν θεῖον, πάντες τιμήσωμεν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ